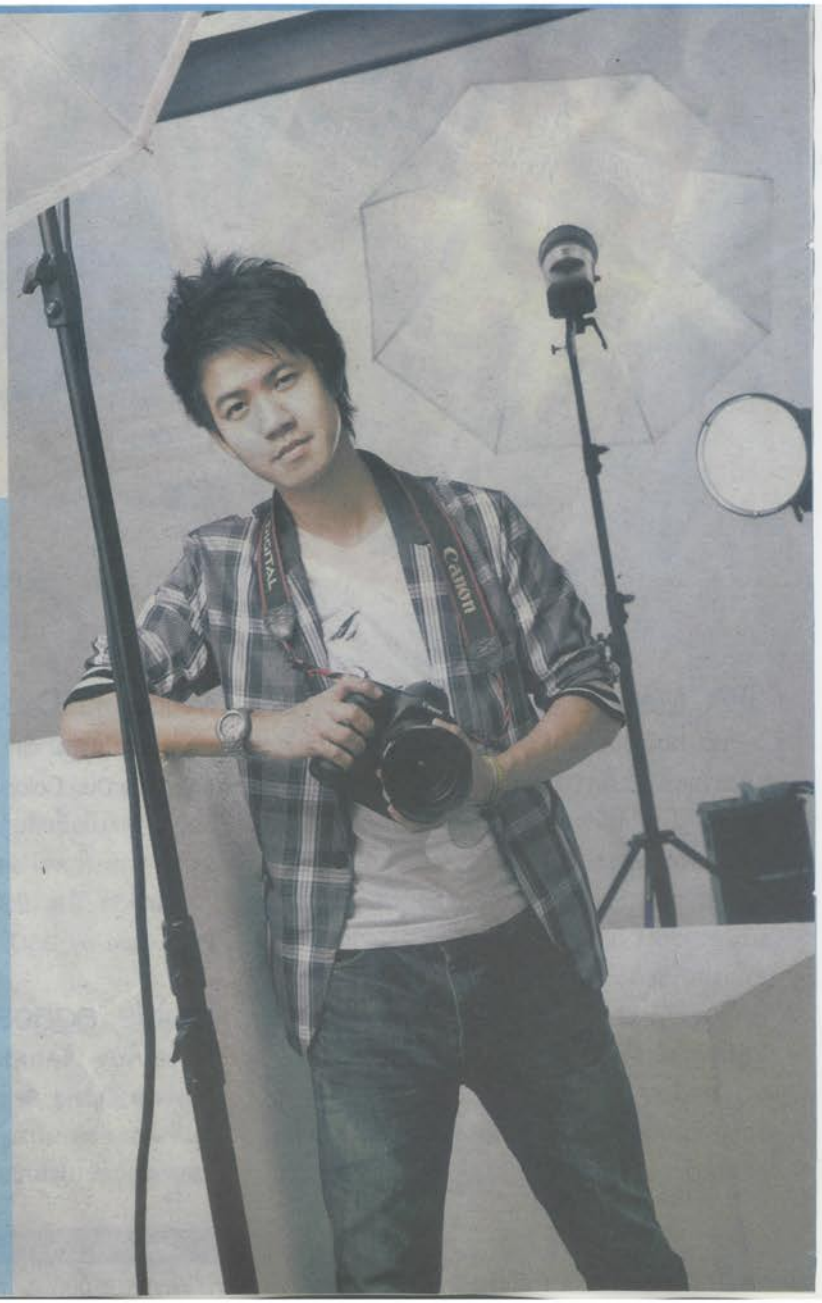
รัฐพล ศิริจิรสุข
'งานท้าทาย' ของนักสร้างภาพ

... แต่เขามองไม่เห็นภาพว่าจะออกมาอย่างไร ผมต้องถ่ายให้ภาพออกมาฟีลเข้มข้นขึ้น แล้วงานไหนวาดสเกตช์คอมโพสต์ภาพได้ ผมก็ทำนะครับ เพราะพอมีฝีมือวาดรูปได้ ซึ่งก็มาจากประสบการณ์ของการเรียนที่ผมอยู่ในกลุ่ม Let รวมตัวกับเพื่อนๆ วาดการ์ตูนขาย แต่ตอนหลังพอถ่ายรูปได้ดีขึ้น ผมใช้กล้องถ่ายเป็นสตอรีบอร์ด ปีละ 1 เล่ม แทนการวาดรูปการ์ตูนเป็นช่องๆ สนุกดี ขายได้ด้วย

...งานถ่ายรูปสำหรับผมไม่แค่การบันทึกภาพ แต่ผมหมายความถึงการสร้างสัมพันธภาพ เพื่อให้เขาโชว์ตัวตนออกมาให้เราจับภาพไว้ได้ในเวลาที่จำกัด ผมคิดว่าในแง่ของเทคนิควันนี้ทุกๆ คนก็มีใกล้เคียงกันแล้วนะครับ แต่การสื่อสารระหว่างสายตาต่อสายตา ระหว่างคนกับคน นี่แหละครับที่จะวัดว่าคนไหนดีมีฝีมือกว่าใคร เพราะฉะนั้นการที่ผมจะถ่ายภาพใครให้ได้สวย ผมรู้สึกว่าอันดับแรกต้องรู้เรื่องของเขาให้ได้มากที่สุด เพื่อเป้าหมายที่ทำให้สายตาคนในภาพไม่ดูเลื่อนลอย ในแบบที่ว่าภาพของผมต้องเอาคนดูอยู่ประมาณนั้นนะ" บิ๊ก บอกทริกทิ้งท้าย ■

"เวลาถ่ายรูป ผมมีวิธีคิดโดยสร้างภาพขึ้นมาให้เหมาะสมกับคนที่เราถ่ายรูป ตัวจริงเขาเป็นอย่างไร? แล้วนำมาผสมกับที่ผมอยากให้รูปเขาออกมาเป็นภาพอย่างไร? นี่คือขั้นตอนคร่าวๆ ทุกครั้งที่ผมทำงาน"

ถ้าบอกว่าคือความรู้สึก "เจ๋ง" มากๆ ก็ว่าได้ ที่ทุกคนตรงหน้าส่งสายตามีความสุขตรงมาที่เขา ตามติดด้วยรอยยิ้ม และโพสทุกท่าทางตามที่เขาร้องขอหรือออกคำสั่ง!!!

รัฐพล ศิริจิรสุข หรือ **บิ๊ก** ช่างภาพนิตยสารแพรว บอกว่า คงเพราะจุดนี้เองกระมังที่เป็นความสุขของคนทำงานช่างภาพ อาชีพที่ได้อย่างใจฝัน บิ๊กบอกเล่าให้ฟังว่า ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มัธยมปลาย เขาก็เริ่มสะพายกล้องคู่ใจบันทึกภาพทุกๆ อย่างที่ขวางหน้าแล้ว ไม่ว่าภาพวิว พอร์เทรตคน หรือสแน็ปชอร์ตภาพทุกๆ รูปแบบ เป็นงานในสายศิลปะที่สร้างผลงานบ่งบอกความเป็นตัวของเขาเองได้โดดเด่นชัดเจนกว่างานนิเทศศิลป์สาขาอื่นๆ

โพรไฟล์ช่างภาพนิตยสารชั้นนำ บิ๊กร่ำเรียนจบจากคณะนิเทศศิลป์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จากนั้นเลือกไปเทกคอร์สเรียนต่อด้านการถ่ายภาพอีก 1 ปี ที่ประเทศอังกฤษ เคยฝันอยากทำงานกราฟฟิกดีไซน์ งานสร้างหนัง แต่งานพวกนี้เขาต้องแชร์ความคิดกับคนกลุ่มใหญ่ ซึ่งเมื่อเคาะแล้วยังไม่ลงตัว เพราะไม่ได้(ชื่นชม) อยู่กับผลงานตัวเองเต็มๆ เหมือนอย่างเช่นงานหลังเลนส์ที่กำกับโชโลได้เอง สนุกกว่า

แล้วยิ่งวันนี้ช่างภาพมือโปรบอกว่าบนพื้นฐานการสร้างผลงานที่ต้องการความรวดเร็วและความชัดเจนขึ้น เทคโนโลยีก็เอื้อทำให้วงการช่างภาพก้าวหน้าขึ้น และแน่นอนคนทำงานก็ยิ่งสนุกมากขึ้นด้วย

"เวลาถ่ายรูป ผมมีวิธีคิดโดยสร้างภาพขึ้นมาให้เหมาะสมกับคนที่เราถ่ายรูปตัวจริงเขาเป็นอย่างไร? แล้วนำมาผสมกับที่ผมอยากให้รูปเขาออกมาเป็นภาพอย่างไร? นี่คือขั้นตอนคร่าวๆ ทุกครั้งที่ผมทำงาน" บิ๊ก เริ่มต้นบทสนทนาในประเด็นคนทำงานช่างภาพ

แนวการถ่ายรูปวันนี้ ช่างภาพวัย 26 ปี ขอมุ่งไปในแนวที่เขาชื่นชอบ คือถ่ายภาพคนทุกเพศทุกวัย

บิ๊ก บอกขอเน้นเซเลบริตี เพราะมีเหตุผลที่ว่าไอดอลของเขาคือช่างภาพพอร์เทรตที่เก่งมากแอนนี ลีโบวิตซ์ โดยเอกลักษณ์การสร้างสรรค์ผลงานมีคำตอบไม่ใช่อยู่ที่ไลติงสวยๆ แค่นั้น แต่ช่างภาพคนนี้นิยมสร้างกิมมิกภาพตลกร้ายผ่านกระบวนการคิดเสียดสี เช่น เหยียดสีผิวกับภาพคนดำแช่ในน้ำนม หรือติดป้ายเซลล์ 20% บนเสื้อของแบรด พิตต์ ประมาณว่าพระเอกฮอลลีวูดใส่เสื้อลดจากป้าย แต่ค่าตัวเขาล่ะ?!!!

"คำตอบของแอนนีไม่ใช่อยู่ที่ผลงานภาพถ่ายคนในวงสังคมชั้นสูง แต่กลับกลายเป็นคำตอบที่เขานำเสนอภาพที่มีคำตอบใหม่ๆ ให้สังคม ซึ่งพอกลับมาย้อนดูผลงานตัวเอง สมัยเรียนปีที่ 2 ลาดกระบังผมก็มีงานประมาณนี้เหมือนกัน (หัวเราะเขิน) ซึ่งก็ทำให้เรารู้สึกมั่นใจในตัวเองมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าเป็นงานที่มีพัฒนาการจากเป้าหมายที่เราตั้งไว้ งานชุดนั้นโอกาสเกิดจากเพื่อนของผมไปรู้จักกับโปรดิวเซอร์ของวงโปเตโต้ ซึ่งสมัยนั้นวงโพสิชันเป็นวงป๊อป จ๋าๆ ประมาณบอยแบนด์เลย แล้วโปรดิวเซอร์ต้องการปรับใหม่ให้เป็นวงร็อกเกอร์

